

Rapport

Datum: 19 september 2002
Rapportnummer: 2002/282

Klacht

Verzoekster klaagt erover dat een gezinsvoogd van de Stichting Jeugdbescherming en Jeugdhulpverlening Gelderland te Arnhem haar zoon eind juni 2000 heeft aangemeld voor crisisplaatsing, maar tegelijkertijd heeft besloten dat geen sprake meer was van crisis waardoor de plaatsing niet is uitgevoerd.

Beoordeling

1. Verzoekster heeft in 1999 een ondertoezichtstelling aangevraagd voor haar minderjarige zoon D., omdat hij zich in vergaande mate niet aan de huisregels had gehouden. In april 1999 heeft de kinderrechter D. onder toezicht gesteld en is gezinsvoogd W. van de Stichting voor Jeugdbescherming en Jeugdhulpverlening in Gelderland te Arnhem (Stichting JJG) aan hem toegewezen.

2. Op 17 juni 2000 heeft D. zich schuldig gemaakt aan joyriding. Mede naar aanleiding van dit strafbare feit heeft verzoekster de gezinsvoogd verzocht om D. uit huis te laten plaatsen. Omdat deze uithuisplaatsing vanwege wachtlijsten niet direct mogelijk was, heeft W. met verzoekster als alternatief de mogelijkheid tot crisisplaatsing van D. besproken. W. heeft deze crisisplaatsing echter niet laten uitvoeren.

3. Verzoekster klaagt erover dat de gezinsvoogd W. haar zoon eind juni 2000 heeft aangemeld voor crisisplaatsing, maar tegelijkertijd heeft besloten dat geen sprake meer was van crisis waardoor de plaatsing niet is uitgevoerd.

W. heeft tijdens de klachthandeling bij de Interprovinciale Klachtencommissie Jeugdzorg meegedeeld dat hij D. eind juni had aangemeld voor crisisopvang, maar dat er toen geen sprake meer was van crisis, omdat D. onderdak had en er geen levensbedreigende situatie bestond.

4.1 De directie van de Stichting JJG neemt het standpunt in dat een machtiging tot gesloten plaatsing die verzoekster voor haar zoon wenste, slechts door een kinderrechter wordt afgegeven indien sprake is van zodanig ernstige gedragsproblemen, dat er gevaar dreigt voor de minderjarige zelf en/of zijn omgeving. De gezinsvoogd W. had echter geoordeeld dat zulks niet aan de hand was. Wel had hij aan het bureau Zorgtoewijzing telefonisch gevraagd om een crisis/opvangplaats. Het bureau heeft hierop de aanvragen gedaan. Eind juni heeft W. verzoekster laten weten dat er nog geen plaats beschikbaar was. Op 11 en 12 juli 2000 heeft de Stichting JJG aan verzoekster laten weten dat plaatsing op korte termijn niet realiseerbaar was, omdat er sprake was van wachtlijsten. Eén van de benaderde opvangvoorzieningen wilde D. niet opnemen, omdat er twijfel bestond over zijn motivatie en zijn gedragsproblematiek, die te zwaar werd gevonden.

Op 13 juli 2000 is de aanvraag voor een crisisopvang ingetrokken, omdat naar het oordeel van de plaatsvervangend gezinsvoogdes (W. was inmiddels op vakantie) D. en verzoekster niet meer waren gemotiveerd voor een dergelijke oplossing. De betrokken medewerkster is echter niet meer in dienst van de stichting, en er bestaan geen aantekeningen waaruit blijkt dat verzoekster niet meer was gemotiveerd, aldus de directie.

4.2 Tijdens het onderzoek deelde de directie van de Stichting JJG nog mee dat zij er zonder de aantekeningen van de plaatsvervanger van uit gaat dat bij de beslissing nog meer elementen hebben meegespeeld. Een criterium bij opname in een crisisopvang is een grote mate van motivatie bij de jongere. Motivatie bij ouders en/of gezinsvoogd hebben weinig invloed op het besluit van de crisisopvang om een jongere op te nemen. Buiten de motivatie voor opname betreft de opnemende voorziening ook mogelijke gedragsproblematiek in de overwegingen die leiden tot het besluit om al dan niet een betrokken jongere op te nemen.

Uit de aantekeningen van de gezinsvoogd zelf (zie Bevindingen, onder C.2) blijkt dat er twijfel is over de motivatie. Verder blijkt dat D. van zijn moeder kennelijk in haar huis zou mogen blijven, zolang het maar goed gaat.

De directie deelde ten slotte mee dat bij D. verder sprake was van forse gedragsproblematiek. Hij had een veroordeling voor poging tot zware mishandeling. De veroordeling leverde geen strafrechtelijk gesloten plaatsing op. Het is niet gebruikelijk om dan alsnog een civielrechtelijk gesloten plaatsing te vragen. De plaatsvervanger, geconfronteerd hiermee, heeft het Bureau Zorgtoewijzing laten weten, ook al omdat er wachtlijsten waren voor opname (crisis betekent, helaas, lang niet altijd meteen opnamemogelijkheid), dat verdere actie niet zinvol was. Wel moest de aanvraag voor plaatsing in een behandelingshuis worden voortgezet.

5. Tijdens het onderzoek is komen vast te staan dat zowel de klachtencommissie van de Stichting JJG als de Interprovinciale Klachtencommissie Jeugdzorg (IKJ) verzoekster bij brieven van 8 januari 2001 respectievelijk 2 maart 2001 in het gelijk hebben gesteld voor wat betreft de wijze waarop W. aan haar informatie heeft verstrekt over een eventuele crisisplaatsing van D.

Verder is gebleken dat W. tijdens de klachtbehandeling bij de klachtencommissie van de Stichting JJG naar voren heeft gebracht dat gesloten plaatsing van D., zoals verzoekster wilde, niet realiseerbaar was en dat plaatsing in de crisisopvang niet kon worden gerealiseerd, omdat de problematiek van D. te zwaar bleek te zijn.

6.1 Gelet op het standpunt van de directie van de Stichting JJG en op hetgeen gezinsvoogd W. heeft meegedeeld tijdens de klachtbehandeling bij de klachtencommissie van de Stichting JJG, is het niet begrijpelijk dat W. tijdens de klachtbehandeling bij de IKJ heeft gesteld dat eind juni geen sprake meer was van een crisis.

In zoverre is de onderzochte gedraging niet behoorlijk.

6.2 Tijdens het onderzoek is echter wel aannemelijk geworden dat W. het bureau Zorgtoewijzing heeft verzocht om een crisisplaatsing voor D. te regelen. De crisisplaatsing kon echter niet worden uitgevoerd vanwege de gedragsproblematiek van D. en de lange wachtlijsten, die op dat moment ook voor crisisplaatsing bestonden. De stelling dat de crisisplaatsing niet is uitgevoerd, omdat W. had besloten dat geen sprake meer was van crisis, houdt om die reden geen stand.

De onderzochte gedraging is op dit punt dan ook behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van de Stichting Jeugdbescherming en Jeugdhulpverlening Gelderland is gegrond ten aanzien van de mededeling van de gezinsvoogd dat eind juni geen sprake meer was van crisis en niet gegrond ten aanzien van het niet uitvoeren van de crisisplaatsing omdat geen sprake meer zou zijn van een crisis.

Onderzoek

Op 11 juni, 10 juli en 16 augustus 2001 ontving de Nationale ombudsman verzoekschriften van mevrouw B. te Y, met een klacht over een gedraging van de Stichting voor Jeugdbescherming en Jeugdhulpverlening in Gelderland te Arnhem.

Naar deze gedraging werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de stichting verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

Daarnaast werd een betrokken ambtenaar de gelegenheid geboden om commentaar op de klacht te geven. Deze ambtenaar maakte van deze gelegenheid geen gebruik.

Tijdens het onderzoek kregen de stichting en verzoeker de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

De Stichting deelde mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen. De reactie van verzoekster gaf geen aanleiding het verslag te wijzigen.

Bevindingen

De bevindingen van het onderzoek luiden als volgt:

A. feiten

1. Verzoekster vroeg in 1999 een ondertoezichtstelling aan voor haar minderjarige zoon D., omdat hij zich in vergaande mate niet aan de huisregels hield. In april 1999 stelde de kinderrechter D. onder toezicht en werd gezinsvoogd W. van de Stichting voor Jeugdbescherming en Jeugdhulpverlening in Gelderland te Arnhem (Stichting JJG) aan hem toegewezen.

2. Op 17 juni 2000 maakte D. zich schuldig aan joyriding. Mede naar aanleiding van dit strafbare feit verzocht verzoekster de gezinsvoogd om D. uit huis te plaatsen. Omdat deze uithuisplaatsing vanwege wachtlijsten niet direct mogelijk was, besprak W. met verzoekster als alternatief de mogelijkheid tot crisisplaatsing van D. Naar aanleiding van onder meer de besproken crisisplaatsing diende verzoekster op 14 juli 2000 een klacht in bij de klachtencommissie van de Stichting JJG. In haar klachtbrief is onder meer het volgende opgenomen:

"In mei zou ik tenminste voor 6 maanden naar Zeeland gaan en D. zou mee gaan, maar op het laatste moment haakte D. af en besloot in Arnhem te blijven.

Ik heb hem toen het huis uitgezet omdat ik aannam dat hij wel bij zijn vriendin zou gaan slapen (dat had hij al eerder gedaan).

Na enkele weken kwam ik erachter dat D. geen onderdak had en stiekem bij mij in de schuur sliep, daarna zocht ik telefonisch contact met hem en bood aan dat hij toch mee naar Zeeland zou gaan. Na wat strijd en meningsverschil besloot D. om toch mee te gaan naar Zeeland.

D. is ongeveer 10 dagen in Zeeland geweest; De reden dat hij teruggegaan is, is dat ik het niet meer verantwoord vond om D. in Zeeland te laten, omdat hij van een kennis van mij 's nachts een dure auto stiekem had meegenomen en een ernstig ongeval had veroorzaakt met deze auto. De materiële schade was groot, gelukkig zijn er geen gewonden gevallen.

Een week na dit ongeval, dus in de derde week van juni, is D. voor de rechter geweest voor een strafbaar feit, en ik heb de gezinsvoogd voor de zitting op de hoogte gesteld van de laatste zaken waaronder de diefstal van de auto en het ongeval. Ook vertelde ik hem dat het zo niet verder kon gaan en dat het tijd werd dat D. geplaatst zou worden, gesloten of niet gesloten.

Hij beloofde mij D. op de wachtlijst te laten zetten voor een semie gesloten internaat en voor crisisopvang tot D. geplaatst kon worden in een internaat.

Deze crisisopvang was nodig omdat ik nog weinig in Arnhem was en per 15 juli op vakantie zou gaan en daarna helemaal in Zeeland zou gaan wonen.(...)

D. verbleef alleen in mijn woning in Arnhem, wat een veel te groot risico was gezien het verleden en gedrag van D. De gezinsvoogd beloofde hem meteen op de wachtlijst te zetten dan zou het zeker lukken voordat ik 15 juli op vakantie zou gaan, en ik deed daar dan ook op door.

Ik heb vanaf die tijd de gezinsvoogd elke week gebeld en gevraagd, hoe zit het met de crisisopvang?, is er nog geen plaats? Hij zei nee nog niet, maar hij staat op de wachtlijst. Ik vond dit raar, want waar is crisisopvang voor als er in drie weken tijd in een crisis geen plaats is? wat is dan crisisopvang?

Op tien juli ging ik weer aan het bellen, want er was niet veel tijd meer totdat mijn vakantie aan zou breken en ik wilde D. niet alleen (er waren wel 2 onderhuurders) in mijn woning achterlaten. Ik kreeg de vervangster aan de lijn (W. bleek op vakantie te zijn), die mij doodleuk vertelde dat zij op de papieren van W. nergens terug kon vinden dat D. op de wachtlijst stond voor crisisopvang. Dus D. bleek niet op een wachtlijst te staan, en dat was dan hoogstwaarschijnlijk de reden waarom er voor D. dan ook nergens plaats was. De gezinsvoogd was rustig op vakantie gegaan, zonder ons te laten weten, dat het door hem in ieder geval niet geregeld was, terwijl (D.; N.o.) vanaf 15 juli geen enkel toezicht meer had."

3. De klachtencommissie van de Stichting JJG oordeelde bij brief van 8 januari 2001 onder meer als volgt op de klacht van verzoekster:

"Zakelijk weergegeven en alleen voor zover in deze zaak van belang en voor zover al niet verwoord in genoemde klachtbrieven, is ter zitting naar voren gebracht van de zijde van klagster:

(...)

Op 23 juni is D. op de strafzitting geweest. Het was nodig dat hij geplaatst zou gaan worden. Zij had de verwachting dat dat snel gerealiseerd zou kunnen worden. Toen zij half juli op vakantie wilde gaan, was er nog niets geregeld. Eind augustus kreeg klagster pas te horen, dat er een wachtlijst voor de plaatsing op Nieuw Veldzicht is van twee jaar. Naar het oordeel van klagster is er dus helemaal niets gebeurd en is zij wel erg laat geïnformeerd. Van die wachtlijst wist de gezinsvoogd natuurlijk eerder, of had dat kunnen weten, als hij er achteraan was gegaan, aldus klagster. In de hele periode heeft de gezinsvoogd twee contacten gehad met D., een keer bij de intake voor de taakstraf, die hij op de strafzitting gekregen had en nog een telefonisch contact.

Informatie en rapportage ontvangt klagster niet of wel erg laat. Zij kan de gezinsvoogd moeilijk bereiken en hij belt, naar haar zeggen, nooit terug. Zij ervaart geen ondersteuning

door de gezinsvoogd, hij houdt de deur dicht en is niet eerlijk t.o.v. haar en haar zoon. Haar zoon zou er net zo over denken, zegt klaagster. Omdat hij momenteel werk heeft, komt hij niet. Hij heeft ook geen vertrouwen meer in de gezinsvoogd.

Van de zijde van de stichting verklaart de heer Dr., unitmanager, dat hij op 6 november een gesprek gehad heeft met klaagster over haar klachten en over de vervanging van de gezinsvoogd. Een verslag van het gesprek is op 21 november aan klaagster gestuurd. De klachtencommissie heeft een afschrift van het verslag ontvangen. De heer Dr. heeft in het gesprek klaagster laten weten, dat de informatie die de gezinsvoogd aan haar heeft gegeven gebrekkig en niet tijdig is geweest. Ook de gezinsvoogd is die mening toegedaan. Ten overstaan van de klachtencommissie herhaalt de heer Dr. zijn oordeel daaromtrent. De gezinsvoogd bevestigt dat eveneens.

Door de gezinsvoogd wordt naar voren gebracht, dat klaagster hem had laten weten, dat zij haar zoon niet alleen in haar huis in Arnhem wilde laten wonen na haar verhuizing naar Zeeland. D. kon naar het oordeel van klaagster niet mee naar Zeeland. Zij achtte het gebrek aan controle daardoor in Arnhem niet goed. Gesloten plaatsing van D., zoals klaagster wilde, was niet realiseerbaar en plaatsing in de crisisopvang kon niet gerealiseerd worden, omdat zijn problematiek voor deze opvang te zwaar bleek te zijn. Dit is wel met D. besproken, maar niet met zijn moeder in de verwachting, dat D. moeder zou informeren.

De plaatsing in Nieuw Veldzicht wordt in eerste instantie aangevraagd via het bureau Zorgtoewijzing. Als gezinsvoogd is hij afhankelijk van berichtgeving daaromtrent van genoemd bureau. Zijns inziens had het geen zin hem op de wachtlijst te plaatsen gezien het perspectief van plaatsing en de leeftijd van D. Desgevraagd merkt de gezinsvoogd op dat hij gezien de leeftijd van D. een aantal contacten heeft met hem, waar moeder niet bij betrokken is/wordt.

(...)

Beoordeling VAN DE Klacht

Uit hetgeen, naast de schriftelijke klacht, tijdens de hoorzitting naar voren is gebracht oordeelt de klachtencommissie dat er sprake is van een verstoorde werkrelatie tussen klaagster en gezinsvoogd. De klachtencommissie laat het in het midden wie daarvan de oorzaak is. Wel vindt de commissie dat klaagster een twijfelachtige rol speelt, door enerzijds contacten zelf af te houden of af te laten houden door D. en daarnaast klaagt over de bereikbaarheid van en samenwerking met de gezinsvoogd.

Klaagster ervaart geen ondersteuning in haar opvoedende rol van gezinsvoogd, maar ondermijnt tegelijkertijd de contacten die gezinsvoogd en haar zoon wel kunnen hebben.

Duidelijk is geworden, dat er sprake is van verschil van inzicht in problematiek en aanpak. Daardoor worden verwachtingen van klaagster door de gezinsvoogd niet waargemaakt. Hoewel een meer expliciet gesprek over de verwachtingen wenselijk was geweest, is op zich een verschil van inzicht en op grond daarvan andere begeleiding dan klaagster wenselijk vond, niet verwijtbaar.

De klachtencommissie heeft gehoord dat de informatievoorziening aan klaagster niet adequaat is geweest. Klaagster en stichting hebben hierover al voor de hoorzitting gesproken en de stichting heeft klaagster in haar klacht daarover in het gelijk gesteld. Zonder nader onderzoek neemt de klachtencommissie het oordeel van de stichting over.

OORDEEL

Met in achtneming van hetgeen in de beoordeling genoemd is, acht de klachtencommissie de klacht voor wat betreft de informatievoorziening gegrond.

Voor wat betreft de andere aspecten van de klacht, acht de klachtencommissie de klacht ongegrond."

4. Omdat verzoekster het niet eens was met het oordeel van de klachtencommissie van de Stichting JJG, diende zij haar klacht bij brief van 22 januari 2001 nogmaals in bij de Interprovinciale Klachtencommissie Jeugdzorg.

5. De Interprovinciale Klachtencommissie Jeugdzorg kwam bij brief van 2 maart 2001 tot onder meer het volgende oordeel:

"Ten aanzien van het gebrek aan vertrouwen van klaagster door de aanmelding van D. voor een crisisplaats, overweegt de commissie het volgende.

In de op 17 juni 2000 door D. gepleegde joyriding zag de gezinsvoogd aanleiding tot uithuisplaatsing van D. naar Nieuw Veldzicht of het Glenn Mills project. Deze plaatsing is met klaagster besproken, maar is niet geëffectueerd omdat er wachtlijsten bleken te bestaan. Als alternatief is met klaagster gesproken over de mogelijkheid van crisisopvang.

De gezinsvoogd geeft aan dat hij D. eind juni heeft aangemeld voor crisisopvang. Toen was echter het probleem dat er geen sprake (meer) was van een crisis; D. had onderdak en er was geen levensbedreigende situatie. D. verschilt hierover met de gezinsvoogd van mening en stelt dat het al twee maanden crisis was. De commissie is van oordeel dat de gezinsvoogd ook op dit punt tekort is geschoten in zijn informatieverstrekking. Hierdoor hebben de verwachtingen van klaagster en D. over de betekenis van een crisisplaatsing onjuist kunnen zijn; de omstandigheid dat de crisisplaatsing bij gebreke van een crisis in de hiervoor vereiste zin geen doorgang heeft kunnen vinden, heeft het toch al bijna verdwenen vertrouwen van klaagster in de gezinsvoogd (c.q. de stichting) totaal ondermijnd.

Tijdens de hoorzitting is gebleken dat aan het eind van de ondertoezichtstelling het accent in het contact verschuift van de opvoeder naar de minderjarige zelf. Het beleid van de stichting is echter dat de ouder(s) betrokken blijven bij de contacten. In dit geval heeft de gezinsvoogd zich vanaf ongeveer februari 2000 voornamelijk op D. gericht. Niet gebleken is wat de gezinsvoogd concreet heeft gedaan om de communicatie met klaagster te verbeteren en haar vertrouwen te versterken. Wel is de situatie met de praktijkleider besproken. Dit heeft niet geleid tot een verandering van gezinsvoogd zoals klaagster had verzocht. Hiervoor heeft de commissie in zoverre begrip dat het niet zonder meer mogelijk is om een gezinsvoogd bij een pupil weg te halen. Dit kan immers een ongewenste kettingreactie geven naar andere pupillen. Wel mag verwacht worden dat dit goed wordt uitgelegd aan betrokkenen.

De commissie is van oordeel dat de klacht ook met betrekking tot de gang van zaken rond de crisisplaatsing gegrond is.

(...)

De commissie acht het aan te bevelen dat de stichting bij de aanmelding voor een uithuisplaatsing aan betrokkenen direct duidelijkheid geeft over eventuele wachtlijsten en dat bij de bespreking van een crisisplaatsing als alternatief daarvoor duidelijk wordt aangegeven wat de vereisten zijn voor het realiseren van zo'n plaatsing."

B. Standpunt verzoekster

1. Het standpunt van verzoekster staat samengevat weergegeven onder Klacht.
2. Verder deelde verzoekster in haar verzoekschrift van 6 juli 2001, door de Nationale ombudsman ontvangen op 10 juli 2001, nog onder meer het volgende mee:

"De provinciale klachtencommissie achtte mijn klacht gegrond en vond dat de INFORMATIEVERSTREKKING niet goed en voldoende was geweest.

Nu dit is het grote probleem, het ging mij hier niet om de informatieverstrekking, maar om het feit dat de gezinsvoogd mij elke week beloofde voor crisisopvang te zorgen, omdat hij wist dat mijn zoon zonder toezicht in mijn woning verbleef, en dit uiteindelijk helemaal niet gedaan heeft, waarschijnlijk geeneens aangevraagd heeft. Meneer ging op vakantie, regelde niets ten aanzien van mijn zoon, en wil later beweren dat er geen crisissituatie meer bestond.

Mijn zoon was drugsverslaafd, crimineel en zonder ouderlijk gezag of toezicht!!!!

Ik denk dat de ondertoezichtstelling via de rechtbank dit toch niet bedoeld heeft. Dit vind ik nalatigheid en het niet uitoefenen van de functie van een gezinsvoogd. Dat heeft toch met informatieverstrekking niets meer te maken."

C. Standpunt stichting

1. De directie van de Stichting JJG nam bij brief van 29 november 2001 onder meer het volgende standpunt in:

"Op 21 april 1999 werd D. door de kinderrechter onder toezicht gesteld van de stichting JJG . De heer W. werd aangesteld als gezinsvoogd.

De klacht van mevrouw B. (verzoekster; N.o.) met betrekking tot de crisissituatie in de periode juni-juli 2000 is de stichting bekend. Met mevrouw is hierover op 6 november 2000 gesproken door de unitmanager Jeugdbescherming. Zij is door hem in het gelijk gesteld voor wat betreft de manier waarop zij geïnformeerd is.

Ook bij de interne klachtencommissie op 28 november 2000 en later op 2 maart 2001 in beroep bij de Interprovinciale Klachtencommissie is deze kwestie aan de orde geweest.

Mevrouw B. klaagt erover, dat de gezinsvoogd besloten heeft, dat er geen sprake meer was van een crisisplaatsing, waardoor de plaatsing niet is uitgevoerd.

Gebleken is, dat mevrouw B. een gesloten plaatsing voor haar zoon D. wenste, omdat zij het onverantwoord vond, dat hij - gezien zijn gedrag - alleen in haar woning te Arnhem verbleef. Mevrouw B. zelf verhuisde naar Zeeland. Een machtiging voor een gesloten plaatsing geeft de kinderrechter slechts wanneer er sprake is van zodanig ernstige gedragsproblemen, dat er gevaar dreigt voor de minderjarige zelf en/of zijn omgeving. De gezinsvoogd heeft geoordeeld, dat zulks niet aan de hand was. Wel heeft hij het bureau Zorgtoewijzing telefonisch gevraagd om een crisis/opvangplaats. Het bureau heeft daarop de aanvragen gedaan. Eind juni 2001 heeft de gezinsvoogd mevrouw laten weten dat er nog geen plaats beschikbaar was. Op 11 en 12 juli 2000 ontving de stichting bericht dat plaatsing op korte termijn niet realiseerbaar was, omdat er sprake was van wachtlijsten. Eén van de benaderde opvangvoorzieningen wilde D. niet opnemen, omdat er twijfel bestond over zijn motivatie en zijn gedragsproblematiek te zwaar gevonden werd. Op 13 juli d.a.v. is de aanvraag voor een crisisopvang ingetrokken, omdat naar het oordeel van de plaatsvervangend gezinsvoogdes (de betrokken gezinsvoogd was inmiddels op vakantie), D. en mevrouw B. niet meer gemotiveerd waren voor een dergelijke oplossing.

De betrokken medewerkster is niet meer in dienst van de stichting. Zij heeft geen aantekeningen gemaakt, waaruit blijkt, dat mevrouw B. en D. niet meer gemotiveerd waren. De aanvraag voor plaatsing in een behandelingssetting Nieuw Veldzicht liep nog door. Ook daar was sprake van een wachtlijst.

De interne klachtencommissie achtte de klacht gegrond voor wat betreft de informatieverstrekking aan mevrouw B. De gezinsvoogd had nagelaten mevrouw B. tijdig en adequaat te informeren over de (on)mogelijkheden van crisisopvang en behandeling voor haar zoon D. Hij heeft D. wel ingelicht over de plaatsingsmogelijkheden en ging er

daarbij vanuit, dat D. zijn moeder zou informeren. Pas op 31 augustus 2000 werd mevrouw B. schriftelijk op de hoogte gebracht. Gebleken was ook, dat de verwachtingen van mevrouw B. en de feitelijke mogelijkheden van de hulp in het kader van de ondertoezichtstelling niet overeenstemden. Daarover was onvoldoende met elkaar gecommuniceerd.

De directie heeft het oordeel van de interne klachtencommissie overgenomen."

2. Op verzoek van de Nationale ombudsman stuurde de stichting bij brief van 11 december 2001 nog een afschrift toe van een contactjournaal dat door W. is opgemaakt naar aanleiding van zijn contacten met verzoekster en haar zoon D. In het contactjournaal is onder meer het volgende opgenomen:

"CONTACTJOURNAAL: DATUM: 02 06 00

Contact gehad met: D., md. tel.

Besproken: Moeder belt tijdens het gesprek met D. en geeft door dat zij volgende week de zaak verkoopt. D. kan dan niet in het huis blijven, zegt ze.

Zij verwacht een oplossing. Die kan ik dus niet een twee drie bieden.

Nieuwe afspraak:

Moeder geeft door als de zaak definitief verkocht is.

CONTACTJOURNAAL: DATUM: 05 06 00

Contact gehad met: Crisis, t

Besproken: Vraag gesteld voor een crisisplek voor D. Met het vertrek van moeder zal D. alleen blijven. Is geen goede situatie, moeder geeft geen toestemming. Is crisisplek mogelijk? Er gaat gekeken worden, er zijn grote valkuilen: Is D. gemotiveerd? Verder grote problematiek (veroordeling voor poging tot zware mishandeling) waardoor crisisplekken niet zitten te springen om jongeren als D.

Nieuwe afspraak:

Ik hoor van crisiscoördinatie terug.

CONTACTJOURNAAL: DATUM: 07 06 00

Contact gehad met: D., pers.

Besproken: D. geeft aan dat hij gebeld heeft, maar dat hij geen werk heeft nog. De afspraak afgelopen dinsdag is niet doorgedaan, maar verzet naar komende dinsdag. Hij laat het resultaat weten.

Nieuwe afspraak:

CONTACTJOURNAAL: D. DATUM: 26 06 00

Contact gehad met: D., pers.

Besproken: Huidige stand van zaken. D. verblijft in het huis van zijn moeder, waar hij mag blijven zolang het goed gaat. Een misstap en D. staat op straat. Hij zegt zich rustig te houden.

Na de afspraak met mij zou hij doorgaan naar uitzendbureaus om zo snel mogelijk aan de slag te gaan. Hij laat mij weten wanneer hij werk heeft.

Besproken dat hij als de aanmelding erdoor is voor een internaatsplaatsing echt ervoor zal moeten ook al lijkt het na een aantal weken werken en alleen thuis goed te gaan. De verleiding om er dan de brui wat de plaatsing betreft aan te geven is groot. D. zegt zich ook dat te realiseren.

Nieuwe afspraak: Volgende week maandag om 10 uur, tenzij D. werk heeft. Dit geeft hij dan vrijdag uiterlijk door.

CONTACTJOURNAAL: DATUM: 27 06 00

Contact gehad met: Moeder B., tel.

Besproken: Heeft D. eerder in Zeeland ingeschreven gestaan? Nee. B. hoopt op een snelle plek in crisis en/of in Nw Veldzicht, want ze loopt er echt op te wachten. Ze wil ook denken aan een alternatief voor als D. afhaakt voor de start van de plaatsing.

Nieuwe afspraak: Ik laat het moeder weten als er iets binnenkomt. Wederzijdse afspraak.

CONTACTJOURNAAL: DATUM: 03 08 00

Contact gehad met: A., Raad v.d. Kinderbescherming, tel.

Besproken: A. wil een intake met D. en mij over de inhoud van de straf. Voorstel is een leerstraf in de vorm van individuele gedragstraining. D. moet daarvoor wel enigszins gemotiveerd zijn. Echte motivatie kan tijdens de training komen. Een IVG staat voor 60 uur. D. heeft 80 uur, dus er blijft nog 20 uur werk over, wat ook goed is, want dat voelt hij dan ook.

Nieuwe afspraak: Intake op 11-08, om 16.00 uur op het kantoor van de Raad. A. stuurt de uitnodiging naar de O.-straat, hopelijk komt hij dan ook bij D."

D. Reactie verzoekster

Verzoekster reageerde bij brief van 12 januari 2002 onder meer als volgt:

"Hierbij wil ik gaarne reageren op de brief aan u verzonden door de Stichting JJG Gelderland op 29-11-2001 (...).

In deze brief komt de niet gedane crisisplaatsing van mijn zoon D. ter sprake.

In deze brief stelt de stichting, dat ik een gesloten plaatsing voor mijn zoon wenste, door zijn onverantwoorde gedrag.

Ik wil u dit graag even toelichten;

In april 2000 is mijn zoon naar Zeeland vertrokken om daar te gaan wonen, ook mijn dochter is toen naar Zeeland vertrokken, ik zelf zou in mei ook voorgoed komen omdat mijn zaak per 1 mei 2000 verkocht was.

Helaas bleek half mei deze verkoop niet door te gaan en moest ik in juni weer terug om nieuwe gesprekken te gaan voeren met eventuele nieuwe kopers.

Op 17 juni 2000 nam mijn zoon, toen 17 jaar stiekem de auto van mijn relatie in Zeeland mee, waar hij in huis woonde en veroorzaakte hiermee een erg ongeluk.

Het is zelfs zo, dat als er geen airbag in had gezeten, hij het waarschijnlijk niet overleefd zou hebben.

U kunt begrijpen dat hij onder deze omstandigheden niet meer in Zeeland kon blijven wonen.

Ik heb hem dan ook na het bewuste weekend weer mee terug naar Arnhem genomen, en ik heb de gezinsvoogd de heer W. van deze feiten op de hoogte gesteld en gezegd dat hij gesloten geplaatst moest worden, omdat mijn zoon een gevaar voor zichzelf en zijn omgeving was.

Mijn zoon was op dat moment ook aan de drugs.

Noodgedwongen moest ik mijn zoon in Arnhem laten wonen terwijl ik er bijna nooit aanwezig was, doordeweeks werkte ik tot laat en in het weekend was ik bij mijn dochtertje in Zeeland.

In mei verkocht ik mijn zaak per juli 2000 en ik zou dus constant in Zeeland bij mijn dochtertje gaan wonen, vanaf dat moment was mijn zoon helemaal zonder toezicht. Ik heb de heer W. in juni na de joyriding al laten weten dat dit zou gebeuren en dat dit gezien het gedrag van mijn zoon onverantwoord zou zijn.

Ik denk dan ook dat er wel degelijk ernstige gedragsproblemen waren en dat gesloten plaatsing via de kinderrechter op dat moment gerechtvaardigd was.

Dit blijkt ook wel uit het feit dat de Stichting JJG zelf in de brief van 29-11-2001 aan u laat weten 'een van de benaderde opvangvoorzieningen wilde D. niet opnemen, omdat er twijfel bestond om zijn motivatie en zijn gedragsproblematiek te zwaar bevonden werd'.

Op 13 juli werd volgens diezelfde brief de crisisopvang ingetrokken, terwijl de heer W. wist dat ik op 15 juli 2 weken met mijn dochter op vakantie zou gaan, omdat ik vond dat mijn dochter en ik dit na jarenlange ellende wel verdiend hadden.

Toen ik in de week voor mijn vakantie belde naar de gezinsvoogd om te horen hoelang het nog zou duren op de wachtlijst (hij had mij nl. verteld dat D. hierop stond), hoorde ik tot mijn verbazing van zijn collega dat hij op vakantie was en dat mijn zoon nergens op de wachtlijst stond.

Ik moest hem dan maar bij daklozenopvang aanmelden zo werd mij verteld.

Nadat ikzelf van vakantie terug was hebben D. en ik alles besproken en wij hebben samen vastgesteld dat het vertrouwen in de gezinsvoogd nu helemaal kapot was en besloten geen verdere contacten meer met hem te onderhouden."

E. Reactie stichting

De directie van de Stichting JJG reageerde bij brief van 8 maart 2002 onder meer als volgt:

"Zoals ik reeds schreef in mijn brief van 29-11-2001 heeft bij afwezigheid van de heer W. een plaatsvervangend gezinsvoogd het Bureau Zorgtoewijzing laten weten, dat de bewuste aanvraag ingetrokken kan worden, omdat er bij betrokkenen geen motivatie zou zijn voor crisisopvang. Het Bureau Zorgtoewijzing heeft daarop haar actie stopgezet.

Zonder dat aantekeningen van de plaatsvervanger dat kunnen staven ga ik ervan uit, dat bij de beslissing nog meer elementen meegespeeld hebben. Een criterium bij opname in de crisisopvang is een grote mate van motivatie bij de jongere. Motivatie bij ouders en/of gezinsvoogd hebben weinig invloed op het besluit van de crisisopvang om een jongere op te nemen. Buiten de motivatie voor opname betreft de opnemende voorziening ook mogelijke gedragsproblematiek in de overwegingen die leiden tot het besluit om al dan niet een betrokken jongere op te nemen.

Uit de aantekeningen van de gezinsvoogd zelf (contactjournaal 05-06-00) blijkt er twijfel te zijn aan de motivatie. Verder blijkt dat D. van zijn moeder kennelijk in haar huis zou mogen blijven, zolang het maar goed gaat (contactjournaal 26-06-00).

Bij D. was verder sprake van forse gedragsproblematiek: hij had een veroordeling voor poging tot zware mishandeling. De veroordeling leverde geen strafrechtelijk gesloten plaatsing op. Het is niet gebruikelijk om dan alsnog een civielrechtelijk gesloten plaatsing te vragen.

De plaatsvervanger, geconfronteerd hiermee, heeft het Bureau Zorgtoewijzing laten weten, ook al omdat er wachtlijsten waren voor opname (crisis betekent, helaas, lang niet altijd meteen opnamemogelijkheid), dat verdere actie niet zinvol was. Wel moest de aanvraag voor plaatsing in een behandelingshuis worden voortgezet.

De gezinsvoogd is na zijn vakantie bij mondelinge overdracht op de hoogte gebracht van de actuele stand van zaken.

Zoals al eerder in de formele klachtbehandeling aan de orde is geweest als ook daarbuiten in een gesprek van mevrouw B. met medewerkers van de stichting, is de communicatie ter zake onzerzijds niet voldoende geweest. Daarover bestaat geen misverstand."

F. Nadere reactie verzoekster

Verzoekster liet bij brief van 5 april 2002 nog onder meer het volgende weten:

"Nog even een reactie op uw schrijven van maart jl.

Het punt waarom het eigenlijk steeds gaat is dat de stichting JJG aan de ene kant zegt dat er volgens hen geen sprake meer was van een crisissituatie en aan de andere kant de gedragsproblematiek te zwaar was.

Volgens de gegevens, en daar zat ik toen ook op te wachten, stond mijn zoon dan ook op de wachtlijst voor een crisisplaatsing.

Dit werd mij beloofd door de gezinsvoogd, maar als ik nu het verslag lees zou ik denken dat mijn zoon helemaal niet op de wachtlijst was geplaatst, als ik de reactie van JJG lees.

Er staat nl. 'de plaatsvervanger, geconfronteerd hiermee, heeft het Bureau Zorgtoewijzing laten weten, ook al omdat er wachtlijsten waren voor opname, dat verdere actie niet zinvol was'.

Ten eerste blijf ik bij mijn stelling dat er wel degelijk een crisissituatie was, en ten tweede is het schandalig dat de gezinsvoogd mij vertelt dat mijn zoon op de wachtlijst staat, en dit schijnbaar helemaal niet gebeurd is.

Mijn zoon had notabene net een levensgevaarlijke joyriding gedaan met heel veel schade, en veel geluk dat hij er zonder lichamelijk letsel vanaf was gekomen.

Ik belde de gezinsvoogd notabene elke week een paar keer om te vragen of mijn zoon op de wachtlijst nog niet aan de beurt was, en dan antwoordde de gezinsvoogd dat dat nog niet het geval was. Dat is pas iemand ertussen nemen."